

Arrest

nr. 256 008 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROEGIERS
Kon. Astridplein 12
9900 EEKLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROEGIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 augustus 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar wettelijk geregistreerde partner.

1.2. Op 4 februari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/08/2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar wettelijk, geregistreeerde partner, de genaamde H.A.H. (RR [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten van de Belg voorgelegd:

- Aanslagbiljet uit de personenbelasting van de inkomsten van 2018, aanslagjaar 2019 voorafgegaan tot een betalingsopdracht in het nadeel van de Belg*
- Aanslagbiljet uit de personenbelasting van de inkomsten van 2019, aanslagjaar 2020 , voorafgegaan tot een betalingsopdracht in het nadeel van de Belg*

Uit de aanslagbiljetten blijkt dat de referentiepersoon een inkomen heeft genoten als bedrijfsleider. Echter om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon daadwerkelijk heden nog een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk het volledige uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd, een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen alsook het volledige meest recente aanslagbiljet uit de belastingen. Daarnaast zal hij ook nog moeten aantonen over welk netto-inkomen hij kan beschikken uit deze zelfstandige activiteit. Bij gebrek aan gestaafde officiële documenten aangaande de zelfstandige activiteit, kunnen enkel aanslagbiljetten niet worden aanvaard.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet te worden doorgevoerd, gezien er geen bestaansmiddelen zijn die we in aanmerking kunnen nemen en die als ontoereikend zijn beoordeeld.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert drie middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

“1. Eerste middel : schending van art. 40ter Vreemdelingenwet

Verweerster voegt voorwaarden toe aan de wet. Het doel van de toepasselijke wettelijke bepaling is verhinderen dat vreemdelingen die zich in België willen vestigen, noodgedwongen moeten terugvallen op het systeem van de sociale zekerheid. De wet moet dan ook vanuit dit maatschappelijk oogmerk worden uitgelegd.

De vreemdeling moet ofwel zelf een genoegzaam inkomen hebben ofwel onderhouden (kunnen) worden door een partner. Het referentiepunt voor deze "toereikende bestaansmiddelen" is hier 120 pet. van het leefloon voor een persoon die samenwoont met een gezin ten laste. (10.560 euro)

Uit het overgemaakte aanslagbiljet van 2019 blijkt dat de partner van verzoekster een beroepsinkomen had van 15.747,51 euro. [stuk 2] Uit het aanslagbiljet van 2020 blijkt dat de partner van verzoekster een beroepsinkomen had van 17.030, 23 euro. [stuk 3]

Geen enkel MB of KB schrijft voor dat een zelfstandige een volledig uittreksel van het KBO en een aansluitingsbewijs van een sociale kas moet voorleggen. Een fiscale fiche of aanslagbiljet vermeldt alle gekende inkomens, waaronder het beroepsinkomen en dus in dit geval het inkomen uit de zelfstandige hoofdactiviteiten.

Bij een zelfstandige is er, anders dan bij een loontrekkende, nu eenmaal pas zicht op het netto-inkomen na afsluiting van het boekjaar. Een KBO-uittreksel of aansluitingsbewijs van een sociale kas dragen niks bij aan deze cijfermatige kwestie (ter beoordeling van de vraag of het inkomen 120 pet. haalt van de voorgeschreven drempel). Net zoals bijvoorbeeld het overleggen van een arbeidscontract geen meerwaarde heeft om het inkomen te beschouwen.

Het "meest recente aanslagbiljet" dat verweerster in de bestreden beslissing vraagt, werd overgemaakt : dat van aanslagjaar 2020. Voor 2021 is er nog geen document !

Conclusie : in het kader van een zelfstandige activiteit kon het gekende inkomen, op het moment van de aanvraag van de geweigerde verblijfsvergunning, enkel maar worden beoordeeld aan de hand van de overgemaakte aanslagbiljetten. Het aanslagbiljet van 2020 is het meest recente fiscale document.

Op basis van de aangeleverde stukken kon verweerster nagaan of betrokkenen over toereikende bestaansmiddelen beschikten in de zin van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

2. Tweede middel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid met gepaste aandacht alle nodige feitelijke en juridische gegevens om tot een juiste beslissing te komen, zowel verzamelt als onderzoekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoekster ook een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds overmaakte, [stuk 4] Uit dit document valt af te leiden dat :

- *de partner van verzoekster een zelfstandige activiteit uitoefent;*
- *zijn verzekeraar in orde is van 01.01.21 tot 30.12.21;*

In de mate dat dit toch een rol zou spelen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen, blijkt uit deze gegevens reeds dat betrokkene nog steeds zelfstandige is en aangesloten is bij een sociale verzekeringskas, nu dit voorwaarden zijn voor de ZIV-verzekeraar (art. 276 §2 KB 3 juli 1996).

Een KBO-uitreksel en aansluitingsbewijs van een sociale kas zijn dus niet nodig om de juiste inschattingen dienaangaande te kunnen maken.

Verweerster heeft het dossier met de reeds beschikbare gegevens niet voldoende onderzocht.

Het middels is gegrond.

3. Derde middel : schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid geen beslissing mag nemen, die geen enkele goed functionerende overheid in dezelfde omstandigheden zou nemen. Dit is het geval wanneer er sterk wordt afgeweken van het normale beslissingspatroon, of de motieven niet in verhouding staan tot de inhoud van de beslissing (m.a.w. wanneer het resultaat buiten proportie is).

Verweerster doet moeilijk om moeilijk te doen. Het beroepsinkomen als zelfstandige staat vermeld op de aanslagbiljetten, en in het bijzonder het aanslagbiljet van 2020. Er kan nog geen aanslagbiljet voor 2021 worden voorgelegd. Het is totaal onredelijk om dit dan op te vragen.

De beslissing is tevens behoorlijk willekeurig. Geen enkele specifieke reglementering schrijft de door verweerster opgesomde additionele paperassen voor. Verweerster verkondigt in de bestreden beslissing zelf dat deze bijkomende documenten "eigenlijk" moeten worden overgemaakt. Dit is al een duidelijke indicatie dat hierover geen draaiboek bestaat en men ter plekke dingen verzint, om toch maar ongemakken aan te zuigen.

Bovendien blijkt uit het verzekeringsbewijs van het ziekenfonds dat de partner van verzoekster nog steeds zelfstandige is.

Ten slotte is het nu toch niet zo lastig om -wanneer er naar mening van de administratie - onvoldoende bewijzen werden voorgelegd, simpelweg bijkomende of specifieke inlichtingen te vragen om het dossier te vervolledigen in plaats van onmiddellijk een weigeringsbeslissing uit de printer te laten rollen. Komt daarbij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de andere criteria nog niet onderzocht werden. Het kost niet veel moeite om een holistische benadering na te streven en alle toepasselijke criteria op te nemen in een beslissing die vatbaar is voor jurisdictioneel beroep. Dit is slordige besluitvorming. Zo gaan we bezig blijven.

Verzoekster en haar partner zien erg af van de aanhoudende trammelant. Eerst wordt hun relatie (onterecht) in twijfel getrokken, en nu zou de partner onvoldoende bestaansmiddelen hebben, of kunnen aantonen, terwijl uit de aanslagbiljetten duidelijk blijkt dat zijn beroepsinkomen boven de toepasselijke drempel zit.

Dit weegt op hen. "Wat is dat hier in België ?", denken ze. In plaats van mee te werken en een constructieve houding aan te nemen (bv. een vraag tot bijkomende documenten), tracht de overheid het verblijf van verzoekster én de verstandhouding met haar partner zo veel mogelijk te ontmoedigen.

Het is "eigenlijk" triestig.

Het middel is gegrond."

2.2. Gezien de nauwe samenhang worden de drie middelen samen besproken.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon twee aanslagbiljetten voorlegt, namelijk het aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2018 – aanslagjaar 2019 en van het inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020. Uit deze stukken wordt afgeleid dat de referentiepersoon een inkomen heeft genoten als bedrijfsleider. In de bestreden beslissing betoogt verweerder echter dat, om vast te kunnen stellen of de referentiepersoon op heden nog een zelfstandige activiteit uitoefent, er een uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen moet worden voorgelegd, een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, alsook het volledige meest recente aanslagbiljet van de belastingen. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de voorgelegde aanslagbiljetten niet aanvaard kunnen worden bij gebrek aan gestaafde officiële documenten aangaande de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon. In de nota met opmerkingen wordt herhaald dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent.

Uit de bijlage 19ter – d.i. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging, dat zich in het administratief dossier bevindt – blijkt dat verzoekster wordt verzocht om een bewijs voor te leggen van aansluiting bij een ziektekostenverzekering en een bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster wordt niet uitdrukkelijk gevraagd om een uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen voor te leggen, noch een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legt verzoekster ter staving van de bestaansmiddelen twee aanslagbiljetten voor. Uit deze biljetten blijkt dat de referentiepersoon in 2018 en 2019 inkomsten had in de hoedanigheid van zelfstandige, wat uitdrukkelijk wordt erkend in de bestreden beslissing. Verzoekster wijst erop dat zij op het moment van haar aanvraag, namelijk 6

augustus 2020, geen aanslagbiljet kon voorleggen dat recenter was dan dit van inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020. Verzoekster heeft met andere woorden de meest recente aanslagbiljetten neergelegd. Verweerder verduidelijkt niet waarom deze stukken niet aanvaard kunnen worden als officiële documenten die de zelfstandige activiteit, en dus de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, staven. Daarenboven merkt verzoekster terecht op dat zij tevens een bewijs voorlegde waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode tussen 1 januari 2021 tot 30 december 2021 aangesloten is bij Partena (ziekenfonds) als zelfstandige. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier, wat in de nota met opmerkingen door verweerder niet wordt betwist. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met dit stuk. Waar verweerder in de nota met opmerkingen betoogt dat het attest van Partena geen afbreuk doet aan het feit dat er geen inzicht wordt geboden op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, dient de Raad op te merken dat dit een *post factum*-motivering is. Verweerder heeft onzorgvuldig gehandeld door geen rekening te houden met het voormeld bewijs van het ziekenfonds.

Daarenboven dient de Raad te concluderen dat verzoekster zowel een bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering neerlegde als een bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in 2018 en 2019 aan de hand van de meest recente aanslagbiljetten. Zij heeft met andere woorden de stukken neergelegd die van haar gevraagd werden in de bijlage 19ter. Verzoekster heeft drie stukken voorgelegd en op actieve wijze geprobeerd om de inkomsten van de referentiepersoon en het actueel karakter ervan te staven. Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorlegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over de zelfstandige activiteit en de beroepsinkomsten van de referentiepersoon, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld. Op basis van de twee meest actuele aanslagbiljetten en het actueel attest van het ziekenfonds, acht de Raad het *in casu* kennelijk onredelijk om te twijfelen aan de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon zonder hierover bijkomende informatie op te vragen. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, in aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT